

Arrest

nr. 206 632 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2018 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt.

Eveneens op 12 april 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor 2 jaar uitgereikt.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : N. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1977

geboorteplaats: Kapurthala

nationaliteit: India

In voorkomend geval, ALIAS:

S.B. (...) geboren op (...)/1971 - India

S.B. (...) geboren op (...)/1973 - India

S.N. (...) geboren op (...)/1977 - India

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2*, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 12.04.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

El 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/06/2011 (bijlage 13qq) dat hem aangetekend werd betekend werd op 28/06/2011. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij geen relatie en geen kinderen heeft in België

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij reeds sinds 2002 in België verblijft. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 16 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Betrokkenes asielaanvraag dd 10.11.2010 werd op 30.03.2011 door het CGVS geweigerd. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 17.06.2011. Hieruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug naar India kan, omdat hij het leuk vindt in België, het beter is in België en hij de mensen hier begrijpt. Hij verklaart dat hij geen familie heeft in India. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in India een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde op 4.04.2018 bij de politie dat hij rugpijn heeft. Op 9.04.2018 verklaart betrokkene in het gesloten centrum dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“A. Schending van artikel 74/11 Vw.

1. De bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op artikel 74/11 §1 tweede lid dat het volgende voorziet:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...);

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2. Artikel 74/11 §1 lid 1 Vw. vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerster moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met andere woorden een evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval.

Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Het moge echter duidelijk zijn dat verweerster geen, minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, met name :

- Het feit dat verzoeker al 16 jaar onderbroken in BELGIË verblijft, en zijn aanwezigheid dus al 16 jaar werd gedoogd door de Belgische overheid,

- Het feit dat alle sociale banden van verzoeker zich in BELGIË bevinden,

- Het feit dat verzoeker geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Zijn ouders zijn gestorven. Hij heeft er geen vrienden of familie, geen werk, geen woonst.

- Het feit dat verzoeker geen kwade bedoelingen had, en geen gevaar vormt voor de openbare orde.

B. Schending van de motiveringsplicht

1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerster laat echter na dit te doen.

Uit de motivering van het inreisverbod blijkt duidelijk dat zij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

4. Het klopt dat artikel 74/11 §1 bepaalt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan worden opgelegd. Verweerster verduidelijkt niet waarom zij ervoor kiest om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen, in plaats van een met een geldigheidsduur van 1 jaar of enkele maanden.

Nochtans bestaat er wel degelijk een significant verschil tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld 2 maanden en een van 2 jaar.

C. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. De duur van een inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu heeft verweerster deze balans duidelijk niet gerespecteerd.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 2 jaar (!).

D. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zijn aandeel in de feiten waarnaar wordt verwezen betwist.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande zijn verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied, zijn banden met BELGIË alsook zijn land van herkomst, dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod op te leggen, laat staan één met een geldigheidsduur van 2 jaar.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

E. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de

openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoeker woont reeds 16 jaar ononderbroken in BELGIË.

Het is hier dat het centrum van zijn belangen gevestigd is.

Hij heeft hier een concreet uitzicht op tewerkstelling, een verblijfplaats, een sociaal netwerk, etc.

De vrienden bij wie hij zijn verloven doorbrengt en bij wie hij zal intrekken bij zijn invrijheidstelling fungeren als pseudo-familie voor verzoeker.

De nauwe band wordt niet in het minst aangetoond door het feit dat deze mensen bereid zijn om hem onderdak te geven.

In INDIA heeft hij geen familieleden, geen vrienden, geen woning, geen leven... Hij heeft er geen 'thuis', geen werk, geen banden, geen woning, ... helemaal niets meer.

Hem uit zijn vertrouwde leefomgeving rukken, zeker nu hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt in essentie dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat hij al 16 jaar in België verblijft, dat al zijn sociale banden hier gevestigd zijn en dat hij geen banden meer heeft met India. Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde en heeft nooit kwade bedoelingen gehad. Er wordt niet voldoende concreet gemotiveerd waarom precies een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de motieven van de bestreden beslissing klaar en duidelijk gelezen kan worden waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Zo wordt gewezen op het feit dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft en geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel, met name de bijlage 13quinquies d.d. 23 juni 2011. Het betreft de toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze motieven worden niet betwist door verzoeker. De termijn van het inreisverbod wordt verder gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat verzoeker zelf verklaart geen relatie of kinderen in België te hebben, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangenomen kan worden. Uit een illegaal verblijf (van 16 jaar) kunnen verder geen rechten worden geput, minstens dient te worden vastgesteld dat een illegaal verblijf geen gerechtigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en verzoeker zou beschermen tegen een verwijderingsmaatregel. Evenmin is verzoekers verklaring dat hij niet terug kan keren naar India omdat hij het hier leuk vindt in België, het beter is in België en hij de mensen hier begrijpt, een afdoende reden om te besluiten dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn of dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft niet getwijfeld om zich te nestelen in illegaal verblijf in België, zodat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze motieven hem niet zouden toelaten te begrijpen waarom de thans bestreden beslissing werd genomen. Evenmin toont verzoeker aan dat een inreisverbod van twee jaar kennelijk niet proportioneel zou zijn.

Verzoeker maakt niet aannemelijk te beschikken over een beschermenwaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op sociale banden met België, zonder deze verder concreet aannemelijk te maken.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing en grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, waarbij de verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij geen bewijs voorlegt dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen en dat zij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2011. Verder wordt gemotiveerd waarom wordt gekozen voor een inreisverbod van twee jaar, namelijk:

“Betrokkene verklaart dat hij geen relatie en geen kinderen heeft in België

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij reeds sinds 2002 in België verblijft. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 16 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Betrokkenes asielaanvraag dd 10.11.2010 werd op 30.03.2011 door het CGVS geweigerd. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 17.06.2011. Hieruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug naar India kan, omdat hij het leuk vindt in België, het beter is in België en hij de mensen hier begrijpt. Hij verklaart dat hij geen familie heeft in India. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in India een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde op 4.04.2018 bij de politie dat hij rugpijn heeft. Op 9.04.2018 verklaart betrokkene in het gesloten centrum dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij niet verduidelijkt waarom zij kiest voor een inreisverbod van twee jaar in plaats van een jaar of enkele maanden, gaat zij eraan voorbij dat slechts moet blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval – hetgeen in casu het geval is, zoals blijkt uit hetgeen volgt. – en dat zij niet dient te motiveren waarom niet voor een inreisverbod van een kortere duur wordt gekozen.

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht.

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet ontkent dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2011, reden waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

De verzoekende partij betoogt ten onrechte dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar dossier bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Zij gaat er immers aan voorbij dat de verwerende partij oordeelde op basis van de elementen van het dossier dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is en hieromtrent het volgende motiveerde:

“Betrokkene verklaart dat hij geen relatie en geen kinderen heeft in België

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij reeds sinds 2002 in België verblijft. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 16 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Betrokkenes asielaanvraag dd 10.11.2010 werd op 30.03.2011 door het CGVS geweigerd. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.06.2011. Hieruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug naar India kan, omdat hij het leuk vindt in België, het beter is in België en hij de mensen hier begrijpt. Hij verklaart dat hij geen familie heeft in India. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in India een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde op 4.04.2018 bij de politie dat hij rugpijn heeft. Op 9.04.2018 verklaart betrokkene in het gesloten centrum dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf van 16 jaar in het Rijk en de banden die zij als gevolg daarvan heeft opgebouwd met België, nu de verwerende partij motiveert dat *“Betrokkene verklaart dat hij reeds sinds 2002 in België verblijft. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 16 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Betrokkenes asielaanvraag dd 10.11.2010 werd op 30.03.2011 door het CGVS geweigerd. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.06.2011. Hieruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.”* De verzoekende partij weerlegt dit niet. Verder klopt het geenszins dat de verwerende partij haar al 16 jaar op het grondgebied zou hebben gedoogd, nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft tot aan haar asielaanvraag op 10 november 2010. Deze procedure werd op 17 juni 2011 bij arrest nr. 63 300 afgesloten door de Raad, waarna haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt op 23 juni 2011. Zij heeft dit bevel genegeerd en verbleef sinds de afsluiting van haar asielprocedure illegaal in België. Het feit dat dit bevel niet gedwongen werd uitgevoerd betekent allerm minst dat zij werd gedoogd.

De verwerende partij hield bij het bepalen van de duur van het inreisverbod eveneens rekening met de situatie in het land van herkomst, nu zij oordeelde *“Betrokkene verklaart dat hij niet terug naar India kan, omdat hij het leuk vindt in België, het beter is in België en hij de mensen hier begrijpt. Hij verklaart dat hij*

geen familie heeft in India. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in India een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.” Deze motivering weerlegt de verzoekende partij evenmin. Bovendien beperkt zij zich tot loutere beweringen waar zij stelt dat zij geen banden meer heeft in het land van herkomst, dat haar ouders zijn gestorven en dat zij er geen vrienden, familie, werk of woonst zou hebben. Waar zij stelt geen kwade bedoelingen te hebben en geen gevaar te vormen voor de openbare orde, maakt zij niet aannemelijk dat deze beweringen de afgifte van een inreisverbod in de weg staan.

De verzoekende partij laat met haar betoog na aan te tonen waarom een inreisverbod van twee jaar disproportioneel zou zijn of dat er sprake is van een kennelijk onredelijk oordeel van de verwerende partij.

Waar de verzoekende partij stelt *“Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zijn aandeel in de feiten waarnaar wordt verwezen betwist”*, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij in de bespreking van het middel nergens uiteenzet dat zij haar *“aandeel in de feiten”*, welke deze feiten ook mogen zijn, betwist. Dit onderdeel van het middel kan niet worden betrokken op de motivering van de bestreden beslissing en is niet dienstig.

Verder toont de verzoekende partij niet aan met welke stukken of gegevens naar haar mening geen rekening zou zijn gehouden. Zij verduidelijkt voorts niet op welke wijze het verschaffen van informatie door haar – indien haar hierom werd gevraagd – over haar verblijfsduur op het Belgisch grondgebied, de redenen van haar aanwezigheid, haar banden met België en met haar land van herkomst, relevant is bij het opleggen van het inreisverbod of bij het bepalen van de duur van twee jaar voor het inreisverbod. Zij laat na aan te geven welke elementen – in het licht van haar verblijfsduur op en de reden van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied en haar banden met België en India – zij dan wel zou hebben aangebracht die tot een andere oordeelsvorming in hoofde van de verwerende partij zou hebben geleid. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat er in hoofde van de verwerende partij sprake is van onzorgvuldig handelen.

Bovendien lijkt zij eraan voorbij te gaan dat uit het administratief dossier blijkt dat zij wel degelijk werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, en dat zij naar aanleiding daarvan opmerkte dat zij het leuk vindt in België, dat het hier beter is, dat zij hier de mensen begrijpt en dat zij geen familie meer heeft in India. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze verklaringen in rekening werden gebracht. De verzoekende partij betwist echter niet dat deze elementen niet tot de conclusie leiden dat een terugkeer naar India een inbreuk op artikel 3 van het EVRM betekent. Zij toont verder niet aan dat ter gelegenheid van dit gehoor belet werd duidelijkheid te verschaffen aangaande de door haar vernoemde elementen. Overigens kan worden, herhaald dat zij nog steeds nalaat aan te geven welke elementen zij dan wel zou hebben aangebracht die tot een andere oordeelsvorming in hoofde van de verwerende partij zou hebben geleid.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RVS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij door de

specifieke omstandigheden van haar geval te negeren een onredelijke beslissing heeft genomen. Zij verduidelijkt voorts niet welke elementen volgens haar niet in de afweging die door de verwerende partij werd gemaakt werden betrokken.

Tenslotte voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27

augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Wat betreft het gezins- en familieleven dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij in haar middel niet verwijst naar familieleden. Uit de begeleidingsfiche tot verwijdering van 4 april 2018 die zich in het administratief dossier bevindt blijkt overigens dat de verzoekende partij verklaarde vrijgezel te zijn. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de verzoekende partij in België een gezinsleven zou hebben uitgebouwd. Waar zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat *“De vrienden bij wie hij zijn verloven doorbrengt en bij wie hij zal intrekken bij zijn invrijheidstelling fungeren als pseudo-familie voor verzoeker”* kan niet worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hierbij kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij nalaat te vermelden om welke vrienden het gaat, dat zij hiervan geen enkel bewijs voorlegt en dat uit het administratief dossier overigens niet blijkt dat zij verloven krijgt of voor de vaststelling op 4 april 2018 van haar illegaal verblijf naar aanleiding waarvan zij uiteindelijk werd vastgehouden om welke reden dan ook werd opgesloten. Met betrekking tot het aspect “gezinsleven” wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat *“betrokkene verklaart dat hij geen relatie en geen kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”* Dit wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op al deze elementen concludeert de Raad dat het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet blijkt.

Evenmin heeft de verzoekende partij met de door haar overgemaakte bewijsstukken aangetoond dat haar privéleven geschonden is. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, werkt, Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de vriendschapsbanden die zij hier ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

De Raad kan tenslotte slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen waar zij stelt *“Het is hier dat het centrum van zijn belangen gevestigd is. Hij heeft hier een concreet uitzicht op tewerkstelling, een verblijfplaats, een sociaal netwerk, etc. De vrienden bij wie hij zijn verloven doorbrengt en bij wie hij zal intrekken bij zijn invrijheidstelling fungeren als pseudo-familie voor verzoeker. De nauwe band wordt niet in het minst aangetoond door het feit dat deze mensen bereid zijn om hem onderdak te geven. In INDIA heeft hij geen familieleden, geen vrienden, geen woning, geen leven... Hij heeft er geen ‘thuis’, geen werk, geen banden, geen woning, ... helemaal niets meer. Hem uit zijn vertrouwde leefomgeving rukken, zeker nu hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.”* Zij laat na aan de hand van concrete, gestaafe elementen uiteen te zetten dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU